

GIA ĐÌNH VÀ LỜI ĐỀ NGHỊ CỦA BIC

Tôi bước vào nhà và thấy vợ tôi đang mỉm cười.

Rồi tôi thấy anh vợ tôi cùng vợ anh, cả hai đều mỉm cười.

Sau cùng, tôi thấy các con trai tôi, từ Venezia về cùng vợ, tất cả cũng mỉm cười.

Và đứng cạnh tôi là con gái tôi.

Nó là người duy nhất không cười.

Họ bảo tôi ngồi vào ghế bành trong phòng khách, gần như thể tôi là khách trong chính nhà mình, rồi mang cho tôi một tách cà phê.

Ai cũng mỉm cười.

Trong thoáng chốc tôi tưởng nhà mình trúng xổ số.

Nhưng tôi chưa bao giờ cờ bạc.

Tôi sinh ra đã may mắn sẵn rồi.

Chừng mười phút trôi qua mà không ai nói gì.

Tôi xin đi vệ sinh, nhưng lời xin bị bác.

Chuyện gì đang diễn ra mà tôi không hay biết?

Chuông máy liên lạc reo.

Giorgia nhắc máy rồi quay sang mẹ.

“Chị ấy đấy. Chị ấy tới rồi.”

Cửa chính tòa nhà vừa mở, mà nhà chúng tôi ở ngay tầng một, mũi tôi đã bắt được một mùi nước hoa quen.

Tôi biết mùi ấy.

Nhưng sao nó lại ở đây?

Cô bước vào nhà và chào vợ tôi bằng một tiếng ciao giản dị.

Chỉ riêng điều đó đã cho tôi biết đây không phải lần đầu họ gặp nhau, và chỉ vài giây sau điều ấy được xác nhận.

“Chào anh, Nando. Anh nhận được thư em chưa? Anh trả hóa đơn khách sạn chưa? Nhớ nhé: chuyện này chưa xong đâu.”

Trong căn phòng ấy có nhiều người hơn tôi từng thấy ở vài đám tang, vậy mà tôi vẫn còn sống.

Dù có lẽ chỉ còn được một lát nữa thôi.

Vợ tôi bảo tôi bình tĩnh, thả lỏng và lắng nghe.

“Anh không biết Chanel thực sự là ai.

Anh tưởng cô ấy là người trung gian, một nữ đồng nghiệp người Pháp, người phụ nữ đã tháp tùng anh và sáu cổ đông ở Paris, người tạo các mối liên hệ cho anh, người dõi theo từng bước đi của anh, người khêu gợi anh một cách thân mật mà không bao giờ được đáp lại.

Nhưng anh không biết cô ấy thực sự là ai.”

Mẹ kiếp, tôi nghĩ.

Họ đã viết quanh tôi cái kịch bản gì thế này?

“Cô ấy là con gái của cổ đông chính, mẹ cô ấy chính là người anh đã ngồi nói chuyện hàng giờ.

Suốt thời gian đó cô ấy đứng ở hậu cảnh.

Cô ấy quan sát.

Cô ấy lắng nghe.

Cô ấy là lực lượng dự bị.

Và giờ họ đã đánh lá bài cuối cùng.

Lá thứ bảy.

Cả nhà biết hết rồi.

Lời đề nghị khó tin họ đưa ra cho anh.

Việc anh từ chối.

Và có một điều tất cả mọi người muốn cùng nói với anh.”

CẢ NHÀ TỰ HÀO VỀ ANH

Vợ tôi nói tiếp:

“Em đã giải thích với Chanel rằng ngay cả sau ba mươi ba năm chung sống, em vẫn chưa bao giờ khiến được anh làm điều anh không muốn làm.

Anh cứng đầu, khó tính, và đôi khi không thể chịu nổi.

Nhưng anh cũng là người có bản lĩnh và có nguyên tắc.

Tiền chưa bao giờ là vấn đề của anh.

Mọi chuyện bắt đầu như một cách gìn giữ kỷ ước, chứ không phải để dựng một cơ nghiệp làm ăn.

Nếu không thì anh ấy đã bán dự án cho ông bán báo ở góc phố rồi.

Ông ấy trả cho chồng tôi còn cao hơn Amazon, dù tôi không chắc ông ấy có họ hàng gì với Bezos không.”

Mọi người đều cười.

Khi buổi họp mặt sắp tàn và Chanel đi ra phía cửa, cô ngoảnh lại một lần nữa.

“Nói em nghe, Nando.

Vì sao anh cắt đuôi đội an ninh ở Paris và không bao giờ cho bọn em biết anh ở đâu? Nhất là khi tên anh không đăng ký ở bất kỳ khách sạn Pháp nào?”

Tôi mỉm cười.

“Chỉ vì một lý do.

Anh phải tự bảo vệ mình trước bảy người đàn bà.

Vì họ là điểm yếu của anh.”

Ferdinando